

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 16.03.1965, sp. zn. 6 Cz 28/65, ECLI:CZ:NS:1965:6.CZ.28.1965.1

Číslo: 35/1965

Právní věta: Je-li pracovní poměr neúčinným způsobem rozvázáán a pracovníku přísluší nárok na náhradu mzdy, nemůže být tento nárok přiznán ve formě důchodu.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 16.03.1965

Spisová značka: 6 Cz 28/65

Číslo rozhodnutí: 35

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Mzda, Pracovní poměr, Skončení pracovního poměru, Sociální zabezpečení

Předpisy: 244/1922 Sb. § 7

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 35/1965 sb. rozh.

Je-li pracovní poměr neúčinným způsobem rozvázáán a pracovníku přísluší nárok na náhradu mzdy, nemůže být tento nárok přiznán ve formě důchodu.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. března 1965, [6 Cz 28/65](#).)

Žalovaný 18. června 1962 předčasně zrušil pracovní poměr se žalobkyní.

Žalobkyně se potom, co rozhodčí orgán ZV ROH žalovaného nevyřídil ve lhůtě podaný návrh, domáhala žalobou u soudu vyslovení toho, že předčasné zrušení jejího pracovního poměru je právně neúčinné, a žádala zavázat žalovaného k placení ušlé mzdy 935,- Kčs měsíčně, a to i do budoucna.

Okresní soud v Levicích žalobě vyhověl a vyslovil, že zrušené pracovního poměru se žalobkyní je právně neúčinné, pracovní poměr dále trvá, a zavázal žalovaného platit žalobkyni na ušlém výdělků měsíčně 935,- Kčs, počínaje od 1. 8. 1962 až do doby, kdy bude pracovní poměr s žalobkyní řádně zrušen.

Soud podle odůvodnění rozsudku vzal za prokázáno, že nebyly dodrženy hmotněprávní podmínky pro předčasné zrušení pracovního poměru, což i žalovaný při jednání uznal a popíral jen výší nároku. Soud přiznal žalobkyni průměrný měsíční ušlý výdělek částkou 935,- Kčs ve formě důchodu, počínaje

od 1. 8. 1962 až do doby, kdy s ní bude platně rozváznán pracovní poměr, přičemž vzal za prokázáno, že žalobkyně přes své úsilí nenašla náhradní zaměstnání.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona, podané generálním prokurátorem, že rozsudkem okresního soudu v Levicích byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

V souzené věci šlo o nárok na mzdu z trvajících pracovního poměru podle § 7 zák. č. 244/1922 Sb., ve znění zák. č. 217/1924 Sb. Tento nárok zaměstnanci přísluší v případě neúčinného rozvázání pracovního poměru, a může mu být přiznán jen za splnění zákonných podmínek. Především je třeba, aby zaměstnanec byl ochoten konat práci, tj. aby byl k tomu připraven a aby pečoval o to, aby po odpadnutí překážky byl s to s prací započít; zaměstnanec ztrácí proto nárok na mzdu, pokud práci odepřel konat, nebo na jeho straně se vyskytla překážka, že práci nekonal. Podle zákona musí si pak zaměstnanec dát započítat to, co ušetřil tím, že nekonal služby, nebo co vydělal jiným zaměstnáním, anebo co vydělat úmyslně zameškal, přičemž nejde o úmyslné zanedbání získat jiné zaměstnání v těch případech, kdy zaměstnanec se na odboru pracovních sil ONV o práci ucházel, případně práci, kterou mu odbor pracovních sil ONV nabídl, bezdůvodně neodmítl.

Již z těchto shora uvedených podmínek nároku na mzdu podle § 7 cit. zák. plyne, že soud musí v každém konkrétním případě zkoumat, zda zaměstnanec byl připraven a ochoten práci vykonávat a zda na jeho straně nedošlo k úmyslu zameškání práce. Mzdu z důvodu právně neúčinného rozvázání pracovního poměru může zaměstnanci přiznat jen v těch případech, kdy je zcela nepochybně prokázáno, že jsou splněny zákonné podmínky tohoto nároku, a to jen v rozsahu odpovídajícím citovanému ustanovení. Nemůže tedy přiznat nárok na mzdu do budoucna, když není jisté, zda zaměstnanec sám nenastoupí dodatečně jiné stálé zaměstnání a neprojeví tak souhlas s rozvázáním dřívějšího pracovního poměru, a když nemůže být ani prokázáno, že jsou splněny zákonné podmínky tohoto nároku. Z ustanovení § 7 cit. zák. ostatně plyne, že tu nejde o nárok, který by mohl být přiznán ve formě důchodu, nýbrž že tu jde o úslou mzdu, která může být přiznána - za podmínek shora uvedených - jen pokud se stala splatnou do dne vydání rozhodnutí soudu.

Pochybil tedy okresní soud, jestliže rozhodl i o nároku na ucházející výdělek do budoucna. Tím porušil zákon v ustanovení § 7 zák. č. 244/1922 Sb. ve znění zák. č. 217/1924 Sb.